

[Erhard Jakobsen.]

sådan tilfælde. Under de nuværende bestemmelser er der intet at gøre, mån må pålign de ældre medborgere den store udgift ved at få vejen sat i stand.

Sympati for arvingerne, det har vi da alle, i hvert fald alle, der har noget at skulle arve. Men arvingerne kan meget nemt komme uden om dette, for de kunne f. eks. bare få den lyse idé at betale skatten for deres gamle forældre, så behøver forældrene ikke at søge kommunen om, at den skal gøre det, og hvis de ikke mener, de er i stand til at ofre så meget på deres forældre som at betale ejendomsskatterne for dem, så skulle pokker give dem én eneste øre i arv bagefter, de har ikke fortjent en snus efter min opfattelse. Det har ikke noget med for eller imod arv at gøre, det er simpelt hen det, at skal der være mening i arv fra forældre til børn, må børnene opfylde deres barneforpligtelser over for forældrene, herunder sørge for, at de får en nogenlunde bekvæmlig alderdom.

Der næst skal jeg lige nævne et par tal. Der var nogen, der begyndte at henfalde i betragtninger — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen — om de enorme prioriteter, der bliver skudt ind. Du godeste! Hvis vi tager en ejendom, der står til 100.000 kr., vil de skatter, som det her kan komme til at dreje sig om, i løbet af 10 år løbe op til maksimalt 10.000 kr. I mellemtiden er ejendommen steget til 150.000 kr. Hvad er det så for en prioritet, man har skudt ind? Der er ikke skudt en prioritet ind, sådan at vedkommende ejer en mindre formue end før. Han ejer, til trods for at skatterne er skudt ind som en prioritet bagefter alt det andet, 40.000 kr. mere, end da denne ordning blev påbegyndt; det er sandheden om det.

Det er disse ting, jeg gerne vil fremhæve, når vi får snakket roligt om tingene i et udvalg, og jeg skal gerne i udvalget lægge al min begejstring til side, for den ved jeg godt er generende, når man sidder omkring et bord og skal tale om tingene, men den kan være ganske gavnlig i anden forbindelse, og jeg er ikke sikker på, at den ikke kunne mildne luften en lille smule også om dette forslag.

Men i alt fald kan jeg berolige også det ærede medlem hr. Svend Haugaard, som

var sympatisk indstillet over for forslaget, med, at når talen er om administrativt besvær, vil jeg ved hjælp af de oplysninger, der foreligger fra den behandling, min egen kommune har givet forslaget — hvor vi altså har gennemført det, og hvor vi selvfølgelig har drøftet alle disse administrative besværligheder — kunne fremlægge så meget materiale, at jeg tror, jeg nemt kan fjerne de betænkeligheder, det ærede medlem måtte nære over for forslaget.

Johan Asmussen: Desværre kan det ikke ses af fortrykket, med hvilket smil den højtærede indenrigsminister ledsagede sine bemærkninger til mig angående min reaktion over for dette lovforslag med et socialt indhold. Men jeg synes, at den højtærede ministers bemærkning lå en lille smule under, skal vi sige den saglige linje. Jeg synes, at jeg så klart, som det på nogen måde var muligt, har tilkendegivet, at jeg fuldt ud deler den opfattelse, at de personer, som dette lovforslag tager sigte på, i givet fald bør hjælpes. Det må være den sociale side af sagen, rent socialt sagligt set. Så kommer spørgsmålet: hvordan skal de hjælpes, og dér kan man naturligvis have forskellige meninger. Men det kan ikke anvendes som argument imod hverken en ordførers eller et partis sociale indstilling, at vi med hensyn til midlerne har forskellige meninger, det må være formålet, det kommer an på, og i den henseende tror jeg ikke jeg vil have svært ved at dele selv det ærede medlem hr. Erhard Jakobsens begejstring, så længe vi taler om, hvad det gælder om at opnå. Men vi kan altså se forskelligt på, ad hvilke veje det bør opnås, og dér håber jeg at de ærede medlemmer, der nyder det privilegium at deltage i udvalgsarbejdet, vil kunne stå imod selv den overordentlig smittende og sympatiske begejstring, som det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen lagde for dagen.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen: Det er kun en ganske kort bemærkning for at anholde det udtryk, der er brugt fra flere sider, om at hjælpe. Der er overhovedet ikke tale om at hjælpe i denne situation. Det er de ældre, der hjælper sig selv. De får lov til af den konjunktur-